

Asfiya

Hasat behúz, és a gerincdet tartsd egyenesen. A vállakat is húzd hátra, a karok szabadon lengjenek. Minden lépésnél a lábbal ellentétes oldali kéz lendüljön előre, a másik kéz hátra. Lépéshez emelem a lábam: belégzés. A jobb csípő emelkedik, a bal süllyed. Kilégzés: leteszem a lábam, ránehezedek, a csípőt enyhén előretolom. Közben hasat behúz, gerinc egyenes, váll hátra. Így lépdelek anyám előtt, föl és le, föl és le, gyakorlom, hogyan kell magas sarkúban járni. Anya azt mondta, megveszi az iskolai március tizenötre, de csak akkor, ha egész hétvégén gyakorlok, és ha ő úgy dönt, tudok benne elég nőiesen és szépen járni, el is mehetek benne hazulról. Magas sarkúban és pizsamában reggelizek, mosogatok, házit írok, még porszívózok is.

Évekkel ezelőtt lehetett, hogy magas sarkú volt a lábamon. Most bakancs, és többször átizzadt pulcsik. Napok óta nem zuhanyoztam. Nincs melegvíz meg zuhanyzó sem. Csak éjjel, mikor mindenki alszik, hajlok be a konyhai csap alá, és mosom meg legalább a hónaljamat. Az athéni foglalt házban az emberek mindenféle furcsa nyelven beszélnek. Már föl sem menne a magas sarkú a lábamra. A tükör előtt, csípőre tett kézzel próbálgattam, hogy mennyire ringassam magam járás közben. A manökenek catwalkje nem sikerült, nevetséges, ahogy egy háromszög két szárának képzeltem a lábaim, a derekam pedig a háromszög csúcsának.

Leül mellém a fotelbe az egyik pakisztáni kislány, aki már hetek óta itt él a családjával. Asfiya jobban beszél az angolt, mint én. Először a fotel másik végébe ül, de aztán egyre közelebb húzódik hozzám, óriási fekete szemével szinte elnyel, annyira szuggerál. Olyan szép a hajad. A tiéd is nagyon szép. Az enyém nem szép, az enyém fekete, válaszolja, és szinte undorodva felsippent a hajából egy tincset, majd óvatosan, finom mozdulatokkal elkezd belefogni az enyembe. Minden fekete tincset fintorogva, gyorsan fordít át,

a szókéét lassan, finoman, mint valami különös anyagot, amire vigyázni kell. Az elnagyolt, szertartásos mozdulatok idegessé tesznek. Megmondanám neki, hogy hagyja abba, de nem tudom, hogy kell az ilyesmit előadni. Én is utáltam magam, mikor a tükör előtt pózoltam. Anya a fotelben ült és figyelte ahogy léptem.

Ezentúl így fogunk járni, és mindenhova magaddal viszel. De én is itt lakom. Most még. De utána te is el fogsz menni, sajna. Asfiya, mondom neki, olyan haját akarok, mint amilyen neked van.

Szinte ugyanúgy fon tovább, nem válaszol, helyette még inkább összpontosít. Egy finomóvatos, egy durvasürgetős. Az enyém nem szép, az enyém fekete. Csak azt nem értem, miért fonja ilyen kitartóan a hajamat. Nem bírom tovább, olyan mintha már órák vagy napok óta sétálnék fel és le ebben a mickey egeres pizsamában, nevetséges, nem is tudok járni, fáj a nagylábujjam, leülhetek végre? Még a szokásosnál is rondábbnak és lúzerebbnek láttam magamat, de másik cipőm sem volt, mert addigra már kinőttem a tavalyi ünneplőset. Már én nem akartam, inkább nem is akartam nő lenni. Vajon ez a kislány hordana-e magas sarkút. Elnézem a törékeny testét, és azon gondolkodom, hogy volt képes egészen idáig, Görögországig elsétálni a kis színes ruháiban meg a fapapucsában. Itt nem lehet maradni, sajna. Vajon hogy mondanám azt a lányomnak, hogy itt nem maradhatunk, sajna, fogd meg a kezem, gyerünk. Nem tudom, mikor fogunk odaérni, ezért inkább meg sem kell kérdezned, és azt sem tudom, még hány kört kell lesétálnod, hogy végre elég nőies legyél.

Olyan szép a szemed. A tiéd is. Az enyém nem szép, az enyém fekete. Olyan szép a hajad. Atiéd is. Az enyém nem, az enyém, mondaná tovább, de félbeszakítom, hogy tudom, igen, de a tiéd is, érted, te is szép vagy. Én nem vagyok szép, én pakisztáni vagyok. Feketére fogom festeni a hajam. Ha befested, akkor is szőke marad alatta. Már a negyedik fonatnál jár.

A március tizenötöt megint a tornateremben ünnepeltük, a dorkó – izzadság – meg labdaszagban. Anya megengedte, hogy a magas sarkúban menjek. Egész nap hasat be, vállat hátra, gerinc egyenes, kilégzés, belégzés, matrózblúz mandzsetta-igazítás, dekoltázs föl húzogatás, mert túl nagy volt rám, de kisebb méret nem volt. Suliba menet minden kirakatüvegbe belenézttem, meg a busz ablaka is tükröződött. Próbáltam elképzelni, hogy nézhetek ki kívülről, de csak egy szárazföldön idiótán lépegető kacsát láttam magam helyett, meg eszembe jutottak a háromszög szárai. A busz megállóban

beálltam a villanypózna mellé, és próbáltam olyan egyenesen, egymáshoz zárt bokákkal állni, mintha én is csak egy pózna lennék, egy tereptárgy, amire nem kell különösebben odafigyelni.

Az ünnepségen is csak arra bírtam figyelni, hogy olyan egyenesen és egymáshoz szorított bokával álljak, mint a többiek. Alig maradt hely, a vállunk összeért, ahogy összezsúfolódtunk a teremben. Nem kaptam elég levegőt, izzadni kezdtem és éreztem, hányingerem lesz. Nem tudom, miért, de azt hiszem, a rosszullét előtti percek sokkal jobban megmaradnak az emlékeim közt. Az érzékszerveim mintha kiélesednének, és minden inger hatványozottan ér el. A kezdődő sötétség közepén szikrázó fényesség gyúlik, káprázatos, úgy érzem, elnyel. Magába szívja a lábamból, a tüdőmből a vért, és ahogy ezt elképzelem, már nem állok, és nem kapok levegőt sem.

Eltűnnek a színek, csak feketét és fehérét látok, feketében és fehérben állnak meg unatkoznak, mint egy sakktáblán, vagy nyüzsögve, mint a tévében, ha rossz adóra kapcsolok, egymásnak feszülő pontocskák zsiszsegnek körülöttem most is, pedig ez egy tornaterem, pedig ez egy foglalt athéni irodaház. Az enyém nem szép, az enyém szőke, nyögöm ki végre, ahogy összeesek. Karok nyúlnak felém, sokan vannak. Ez most aszfalt, vajon, olyan nyirkos és hideg van, és a kezek sötétek, feketék, de nehéz kivennem, mert már egy ideje nem látok színeket, csak nem merem bevallani, ha befested, akkor is fekete, szőke, barna marad. Mindenféle nyelven szólongatnak, és rángatnak, hogy álljak föl. A lábukat nézem, mert hullámzik a kép és nem értem, miért van, hogy egyszer magas sarkúban áll mindenki és nejlonharisnyában, máskor pedig mezítláb és koszosan, vacogva összekoccanó térdekkkel.

Végre felnézek, és kiszúrom a tömegben Asfiyát, ahogy a fejét hátrabiccentve úgy néz le rám, mint akin ítéletet készül mondani. Talán azzal kezdene, hogy úgy döntött, mégiscsak megbocsát, de álljak fel végre, és mossam tisztára a haját.